

DE MONOGRAM MOORDEN

Agatha Christie

*De Monogram
Moorden*

EEN NIEUW HERCULE
POIROT-MYSTERIE

door
SOPHIE HANNAH

the house of books

The Monogram Murders © 2014 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

De Monogram Moorden © 2014 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro
Under exclusive license to Dutch Media Books bv
Omslagontwerp HarperCollins / baqup
Typografie en zetwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 2205 8

ISBN 978 90 488 2206 5 (e-book)

NUR 331

THB is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Agatha Christie

En weg was Jennie

‘Ik mag haar gewoon niet,’ fluisterde de serveerster met het pluizige haar. Ze fluisterde hardop, en de enige klant in Pleasant’s Coffee House kon haar gemakkelijk verstaan. Hij vroeg zich af of de ‘haar’ die bij deze gelegenheid werd besproken een andere serveerster was of een vaste gast, zoals hij.

‘Ik hoef haar toch ook niet te mogen? Het maakt me niet uit of jij het anders ziet.’

‘Ik vond haar best aardig,’ zei de kleinere serveerster met het ronde gezicht, al klonk ze minder vastberaden dan eerst.

‘Zo doet ze altijd als ze op haar teentjes is getrapt. En zodra ze bijtrekt, begint ze weer gif te spuwen. Het is precies verkeerd om. Ik ken dat soort – niet te vertrouwen.’

‘Hoe bedoel je, precies verkeerd om?’ vroeg de serveerster met het ronde gezicht.

Hercule Poirot, de enige gast in het koffiehuis, zo vlak na halfacht op deze donderdagavond in februari, wist wel wat de serveerster met het pluizige haar bedoelde. Hij glimlachte bij zichzelf. Het was niet voor het eerst dat ze zo’n scherpzinnige opmerking maakte.

‘Als je zelf niet lekker in je vel zit en je zegt iets vals is dat nog wel te vergeven – ik doe het zelf ook weleens, dat wil ik best toegeven. En als ik zelf blij ben, wil ik dat andere mensen dat ook zijn. Zo hoort het. Maar je hebt ook types zoals zij, die je juist slecht behandelen als alles op rolletjes loopt. Voor dat soort lui moet je echt uitkijken.’

Bien vu, dacht Hercule Poirot. *De la vraie sagesse populaire.*

De deur van het koffiehuis vloog open en klapte tegen de muur. Een vrouw met een lichtbruine jas en een wat donkerder bruine hoed stond in de deuropening. Ze had lichtblond haar. Poirot kon haar gezicht niet zien. Ze keek over haar schouder, alsof ze verwachtte dat er iemand achter haar aan kwam.

De paar seconden dat de deur openstond waren lang genoeg om de koude avondlucht alle warmte uit de kleine ruimte te doen verdrijven. Normaal gesproken zou Poirot hier woedend om worden, maar de nieuwkomer die zojuist zo'n dramatische entree had gemaakt en zich kennelijk niets aantrok van de indruk die ze maakte, wekte zijn interesse.

Hij legde zijn hand plat op zijn koffiekopje, in de hoop daarmee de warmte van zijn drank te bewaren. Dit piepkleine zaakje met scheve muren in St Gregory's Alley, in bepaald niet het meest frisse deel van Londen, serveerde de beste koffie die Poirot waar ook ter wereld had genoten. Normaal dronk hij niet zowel voor als na het diner een kop koffie – sterker nog, het idee alleen al zou hem anders een gruwel zijn – maar elke donderdag, als hij stipt om halfacht 's avonds Pleasant's binnenkwam, maakte hij een uitzondering op die regel. En inmiddels was hij deze wekelijkse uitzondering als een soort traditie gaan beschouwen.

Andere tradities van het koffiehuis waren hem bepaald minder aangenaam: zoals het feit dat hij zelf zijn mes en vork, servet en waterglas recht moest leggen, omdat bij aankomst alles schots en scheef lag. De serveersters vonden het kennelijk afdoende om deze zaken zomaar ergens – maakt niet uit waar – op tafel te leggen. Poirot was het niet met hen eens, en plaatste er dan ook bij binnenkomst nadrukkelijk een kanttekening bij.

'Pardon, juffrouw, maar als u binnen wilt komen, zou u dan misschien de deur achter u dicht willen trekken?' riep Pluishaar tegen de vrouw met de bruine hoed en jas, die met haar ene hand de deurpost vasthield en nog altijd naar buiten keek. 'En zelfs

als u niet binnen wilt komen. De mensen hier willen liever niet bevriezen.’

De vrouw stapte naar binnen. Ze deed de deur dicht maar verontschuldigde zich niet voor het feit dat ze hem zo lang open had laten staan. Haar gejaagde ademhaling was aan de andere kant van de zaak te horen. Ze leek niet op te merken dat er nog andere mensen zaten. Poirot begroette haar met een zacht ‘Goedenavond’. Ze draaide zich half naar hem om maar zei niets. Haar ogen stonden verschrikt, op een ongebruikelijke manier – sterk genoeg om een onbekende in hun bijna fysieke greep te houden.

Poirot voelde zich niet meer zo kalm en voldaan als toen hij hier arriveerde. Zijn vredige stemming lag aan diggelen.

De vrouw liep vlug naar het raam en tuurde naar buiten. Wat ze ook maar zoekt, ze zal het niet zien, dacht Poirot bij zichzelf. Als men vanuit een goed verlichte ruimte het donker van de avond in kijkt, ziet men bijna niets, want de ruit weerspiegelt alleen een beeld van de ruimte waarin men zich bevindt. Toch bleef ze een poos staan staren, kennelijk vastbesloten om de straat in de gaten te houden.

‘O, jij bent het,’ zei Pluishaar ietwat ongeduldig. ‘Wat is er? Is er wat gebeurd?’

De vrouw met de bruine jas en hoed draaide zich om. ‘Nee, ik...’ De woorden klonken als een snik. Toen wist ze zich te bedwingen. ‘Nee. Is het goed als ik het tafeltje in de hoek neem?’ Ze wees naar de tafel die het verst bij de voordeur vandaan stond.

‘Je kunt zitten waar je wilt, behalve aan het tafeltje van meneer. Alles is gedekt.’ Nu ze zich Poirot weer herinnerde, zei Pluishaar tegen hem: ‘Uw eten schiet al aardig op, meneer.’ Poirot was blij dat te horen. Het eten bij Pleasant’s was al bijna even goed als de koffie. Poirot kon het nauwelijks geloven maar toch was het zo: iedereen die in de keuken werkte was Engels. *Incroyable*.

Pluishaar wendde zich tot de angstige vrouw. ‘Weet je zeker dat

er niets is, Jennie? Je kijkt alsof je oog in oog hebt gestaan met de duivel.'

'Het gaat wel, dank je. Ik kan wel een kop sterke, hete thee gebruiken. Het gebruikelijke, graag.' Jennie haastte zich naar het tafeltje in de hoek en passeerde Poirot zonder naar hem te kijken. Hij draaide zijn stoel een beetje zodat hij haar kon observeren. Er was wel degelijk iets met haar aan de hand; het was alleen duidelijk iets waar ze niet met de serveersters van het koffiehuis over wilde praten.

Zonder haar jas uit te trekken of haar hoed af te zetten nam ze plaats in een stoel, met haar rug naar de voordeur, maar ze zat nog niet of ze keek weer over haar schouder. Nu hij haar gezicht kon bekijken, gokte Poirot dat ze een jaar of veertig moest zijn. Haar grote blauwe ogen stonden wijd open en ze keek zonder te knippen. Ze keken, overpeinsde Poirot, alsof ze iets schokkends voor zich zagen – 'oog in oog met de duivel', zoals Pluishaar had opgemerkt. Toch was er, voor zover Poirot kon zien, niets van dien aard te bespeuren. Er was alleen de vierkante ruimte met tafeltjes, stoelen, een houten kapstok in de hoek en scheve planken die bijna bezweken onder het gewicht van de vele theepotten in allerlei kleuren, patronen en afmetingen.

Die planken waren op zichzelf al huiveringwekkend! Poirot zag niet in waarom een kromme plank zich niet eenvoudig liet vervangen door een recht exemplaar, zoals hij ook niet kon begrijpen dat iemand een vork op een vierkante tafel kon leggen zonder ervoor te zorgen dat deze parallel aan de rechte tafelrand kwam te liggen. Enfin, niet iedereen dacht als Hercule Poirot; dat had hij lang geleden al geaccepteerd – met alle daaraan verbonden voor- en nadelen.

Omgedraaid in haar stoel staarde de vrouw – Jennie – ingespans naar de deur, alsof ze dacht dat er elk moment iemand kon binnenstormen. Ze rilde, misschien deels van de kou.

Nee, bedacht Poirot, helemaal niet van de kou. Het was alweer

warm in het koffiehuis. En aangezien Jennie schichtig naar de deur keek terwijl ze er toch met haar rug naartoe was gaan zitten, was er maar één conclusie die hout sneed.

Poirot pakte zijn koffiekopje, stond op en liep naar waar zij zat. Ze droeg geen trouwring, merkte hij op. ‘Staat u mij toe dat ik mij even bij u voeg, *mademoiselle*?’ Hij had graag haar bestek, servet en waterglas recht gelegd, zoals hij dat voor zichzelf had gedaan, maar hij hield zich in.

‘Pardon? Eh, ja hoor.’ Uit haar toon bleek hoe weinig het haar kon schelen. De ingang van het koffiehuis was het enige wat haar bezighield. Ze zat nog steeds ingespannen te kijken, nog altijd omgedraaid in haar stoel.

‘Het is mij een genoegen kennis te maken. Mijn naam is... ah...’ Poirot zweeg plotseling. Als hij haar zijn naam zou zeggen, zouden Pluishaar en de andere serveerster hem horen, en dan was hij niet langer hun anonieme ‘buitenlandse meneer’, de gepensioneerde politiemans van het continent. De naam Hercule Poirot had op sommige mensen een enorme uitwerking. De afgelopen weken, sinds hij in een hoogst aangename winterslaapstaat verkeerde, had Poirot voor het eerst in tijden ervaren wat een opluchting het was om niet een bijzonder iemand te zijn.

Het was overduidelijk dat Jennie niet geïnteresseerd was in zijn naam of aanwezigheid. Er was een traan uit haar ooghoek ontsnapt en die baande zich een weg langs haar wang.

‘*Mademoiselle* Jennie,’ zei Poirot, in de hoop dat het hem zou lukken haar aandacht te trekken door haar voornaam te gebruiken. ‘Ik ben altijd politiemans geweest. Inmiddels ben ik met pensioen, maar daarvoor kwam ik in mijn werk vaak in aanraking met mensen die in net zo’n staat van onrust verkeerden als u op dit moment. Ik heb het niet over hen die ongelukkig zijn, hoewel elk land dat soort mensen in overvloed heeft. Nee, ik heb het over mensen die ervan overtuigd zijn dat zij in gevaar zijn.’

Eindelijk had hij dan toch indruk weten te maken. Jennie

staarde hem met haar grote, bange ogen aan. ‘Een... een politiemann?’

‘*Oui*. Ik ben al vele jaren met pensioen, maar –’

‘Dus u kunt niets doen in Londen? U kunt niet... ik bedoel, u hebt hier geen *macht*? Om criminelen te arresteren, of zoiets?’

‘Dat is correct.’ Poirot schonk haar een glimlach. ‘In Londen ben ik een heer op leeftijd die van zijn pensioen geniet.’

Ze had al bijna tien seconden niet naar de deur gekeken.

‘Heb ik gelijk, mademoiselle? Geloof u dat u in gevaar bent? Kijkt u over uw schouder omdat u vermoedt dat degene voor wie u bang bent u naar hier gevolgd is en dat hij elk moment binnen kan komen?’

‘Ik ben in gevaar, dat kunt u wel zeggen, ja!’ Ze leek nog meer te willen zeggen. ‘Weet u *zeker* dat u geen soort van politiemann meer bent?’

‘Geen enkel soort van politiemann,’ verzekerde Poirot haar. Omdat hij niet wilde dat zij zou denken dat hij helemaal geen invloed had, voegde hij eraan toe: ‘Ik heb een vriend die rechercheur is bij Scotland Yard, mocht u hulp van de politie nodig hebben. Hij is nog erg jong – niet veel ouder dan dertig – maar ik denk dat hij het ver zal schoppen bij de politie. Ik weet zeker dat hij u graag te woord staat. Wat mijzelf betreft, wat ik u kan bieden is...’ Poirot zweeg toen de serveerster met het ronde gezicht kwam aanlopen met een kopje thee.

Toen ze dat bij Jennie had neergezet trok ze zich terug in de keuken. Pluishaar had zich daar ook verschanst. In de wetenschap dat ze graag haar mening mocht geven over het gedrag van haar vaste gasten, nam Poirot aan dat ze momenteel een levendige betoog afstak over de Buitenlandse Meneer en diens onverwachte uitstapje naar Jennies tafel. Poirot sprak doorgaans niet langer dan nodig met de andere gasten in Pleasant’s. Los van de keren dat hij er dineerde met zijn vriend Edward Catchpool – de rechercheur van Scotland Yard met wie hij tijdelijk bij dezelfde

hospita woonde – beperkte hij zich tot zijn eigen gezelschap, in de geest van *l'hibernation*.

Poirot maakte zich niet druk over het geroddel van de serveersters van het koffiehuis; het kwam goed uit dat ze zich uit de voeten hadden gemaakt. Hij hoopte dat zo de kans groter was dat Jennie vrijuit met hem wilde praten. 'Ik bied u graag mijn deskundig advies, mademoiselle,' zei hij.

'Dat is heel vriendelijk van u, maar niemand kan me helpen.' Jennie veegde langs haar ogen. 'En ik zou heel graag geholpen worden – zo vreselijk graag! Maar het is te laat. Want ziet u, ik ben al dood, althans, dat duurt niet lang meer. Ik kan me niet eeuwig verstoppen.'

Al dood... Met haar woorden stroomde een nieuwe golf kou de zaak in.

'Dus ik ben niet meer te helpen,' vervolgde ze, 'en zelfs al was ik dat wel, dan nog verdiende ik het niet. Maar... ik voel me wel iets beter nu u bij me aan tafel zit.' Ze had haar armen om zich heen geslagen, hetzij om zichzelf gerust te stellen, hetzij in een zinloze poging het trillen van haar lichaam te stoppen. Ze had nog geen druppel van haar thee gedronken. 'Blijf, alstublieft. Zolang ik met u praat, zal er niets gebeuren. Dat is tenminste een troost.'

'Mademoiselle, dit is hoogst zorgwekkend. U leeft, en wij zullen er alles aan doen om u in leven te houden. Vertelt u mij alstublieft –'

'Nee!' Haar ogen werden groot en ze deinsde naar achteren in haar stoel. 'Nee, dat mag u niet doen! Er mag *niets* gebeuren om dit tegen te houden. Het laat zich niet voorkomen, dat is onmogelijk. Onvermijdelijk. Als ik dood ben, zal er eindelijk gerechtigheid zijn.' Ze keek weer over haar schouder naar de deur.

Poirot fronste. Jennie mocht zich dan wat beter voelen sinds hij aan haar tafeltje was gaan zitten, zelf voelde hij zich een heel stuk slechter. 'Begrijp ik u goed? Zegt u nu dat er iemand achter u aan zit die u wil vermoorden?'

Jennie wendde haar betraande gezicht naar hem. ‘Telt het als moord als ik me gewonnen geef en het laat gebeuren? Ik ben zo moe van het hollen, het verstoppen, van zo verschrikkelijk bang zijn. Als het toch gaat gebeuren, heb ik liever dat het voorbij is. En het gaat gebeuren, want dat moet. Het is de enige manier om alles recht te zetten. Het is wat ik verdien.’

‘Dat kan niet waar zijn,’ zei Poirot. ‘Ik ken weliswaar de bijzonderheden van uw hachelijke situatie niet, maar ik ben het desondanks niet met u eens. Moord is nooit goed. Mijn vriend, de politiemans – u moet hem toestaan u te helpen.’

‘Nee! U mag hier met geen woord over spreken, niet met hem, niet met wie dan ook. Beloof me dat u dat niet zult doen!’

Hercule Poirot maakte er geen gewoonte van om beloftes te doen waar hij zich niet aan kon houden.

‘Wat kunt u in ’s hemelsnaam gedaan hebben dat om moord vraagt als straf? Hebt u zelf iemand vermoord?’

‘Het zou niet uitmaken als ik dat had gedaan! Moord is niet de enige daad die onvergeeflijk is, ziet u. Ik neem aan dat u zelf nog nooit iets hebt gedaan wat echt onvergeeflijk is?’

‘U wel? En u vindt dat u dat met uw leven moet bekopen? *Non*. Dit is niet goed. Kan ik u misschien overhalen om mij te vergezellen naar mijn logement – het is hier vlak in de buurt. Mijn vriend van Scotland Yard, de heer Catchpool –’

‘Nee!’ Jennie sprong op uit haar stoel.

‘Gaat u alstublieft zitten, mademoiselle.’

‘Nee. O, ik heb mijn mond voorbijgepraat! Wat ben ik toch dom! Ik zei het alleen maar omdat u er zo vriendelijk uitziet, en omdat ik dacht dat u toch niets kon doen. Als u niet had gezegd dat u gepensioneerd was en uit een ander land kwam, had ik er met geen woord over gesproken! Beloof u mij dit: als ik dood gevonden word, zegt u dan tegen uw vriend de politiemans dat hij niet naar mijn moordenaar op zoek moet gaan. O, laat alsjeblieft niemand hun mond opendoen! Deze misdaad mag nooit worden

opgelost. Beloofd u mij dat u dat tegen uw politievriend zult zeggen, en dat hij dat ook niet zal doen? Doet u alstublieft wat ik van u vraag als u ook maar iets geeft om gerechtigheid.'

Ze holde naar de deur. Poirot stond op om haar achterna te lopen, maar zag toen de afstand die zij al had afgelegd in de tijd die het hem kostte om uit zijn stoel omhoog te komen, en met een diepe zucht ging hij weer zitten. Het had geen zin. Jennie was weg, de avond in gelopen. Hij zou haar nooit meer inhalen.

De deur naar de keuken ging open en Pluishaar verscheen met Poirots diner. Zijn maag kwam in opstand bij de geur; zijn eetlust was totaal verdwenen.

'Waar is Jennie?' vroeg Pluishaar aan hem, alsof hij op de een of andere manier verantwoordelijk was voor haar verdwijning. Hij voelde zich trouwens ook verantwoordelijk. Als hij sneller in actie was gekomen, als hij zijn woorden zorgvuldiger had gekozen...

'Mooie boel!' Pluishaar zette Poirots bord met een klap op tafel en marcheerde richting keukendeur. Terwijl ze die openduwde tierde ze: 'Die Jennie heeft zonder te betalen de benen genomen!'

'Maar waar moet ze eigenlijk voor betalen?' mompelde Hercule Poirot bij zichzelf.

*

Een minuut later, na een korte, niet geslaagde poging om belangstelling op te brengen voor zijn *côte de boeuf* met vermicelli-soufflé, klopte Poirot op de keukendeur. Pluishaar opende hem op een kier, zodat er in de deuropening niets anders te zien viel dan haar slanke gestalte.

'Is er iets mis met uw eten, meneer?'

'Staat u mij toe dat ik betaal voor de thee die mademoiselle Jennie heeft laten staan,' bood Poirot aan. 'Zou u in ruil daarvoor zo vriendelijk willen zijn om een paar vragen te beantwoorden?'

‘Kent u Jennie dan? Ik heb jullie nog nooit samen gezien.’

‘Non. Ik ken haar niet. Daarom vraag ik het u.’

‘Waarom bent u dan bij haar gaan zitten?’

‘Ze was bang, en erg overstuur. Ik kon het niet aanzien. Ik hoopte dat ik haar hulp kon bieden.’

‘Types als Jennie zijn niet te helpen,’ zei Pluishaar. ‘Goed, ik zal uw vragen beantwoorden, maar laat mij u eerst iets vragen: waar bent u precies politiemans geweest?’

Poirot wees haar niet op het feit dat ze hem al drie vragen had gesteld. Dit was de vierde.

Ze bekeek hem met haar ogen half toegeknepen. ‘Ergens waar ze Frans spreken – maar niet Frankrijk, toch?’ vroeg ze. ‘Ik heb weleens gezien wat voor gezicht u trekt als de andere meisjes het hebben over “die Fransoos”.’

Poirot glimlachte. Het kon misschien geen kwaad als ze zijn naam wist. ‘Ik ben Hercule Poirot, mademoiselle. Uit België. Aangenaam kennis te maken.’ Hij stak zijn hand uit.

Zij schudde hem. ‘Fee Spring, Euphemia, eigenlijk, maar iedereen noemt me Fee. Als ze mijn naam helemaal zouden uitspreken, kwamen ze nooit toe aan wat ze me eigenlijk te vertellen hadden, snapt u wel? Hoewel dat voor mij misschien wel zo prettig zou zijn.’

‘Kent u de hele naam van mademoiselle Jennie?’

Fee knikte in de richting van Poirots tafel, waar de damp nog van zijn volle bord sloeg. ‘Gaat u nu maar eten. Ik kom zo.’ Ze trok zich ineens terug en sloeg de deur in zijn gezicht.

Poirot liep terug naar zijn stoel. Misschien zou hij Fee Springs advies ter harte nemen en zich verder op zijn cote de boeuf storten. Wat bemoedigend om eens iemand te spreken met oog voor detail. Hercule Poirot kwam zulke mensen niet vaak tegen.

Fee kwam prompt terug, met een kopje zonder schotel in haar hand. Ze slurpte eruit terwijl ze ging zitten in de stoel waarin Jennie eerder had gezeten. Poirot slaagde erin niet ineen te krimpen bij het geluid.

‘Ik weet niet zoveel over Jennie,’ zei ze. ‘Alleen wat ik zo kan opmaken uit de dingetjes die ze weleens zegt. Ze werkt voor een dame met een groot huis. Woont ze bij in. Daarom komt ze hier vaak, om koffie en taart voor mevrouw te halen, voor haar chique etentjes en feestjes en zo. Helemaal van de andere kant van de stad – dat zei ze een keer. Veel van onze vaste gasten komen van ver. Jennie blijft altijd iets drinken. “Het gebruikelijke, graag,” zegt ze als ze binnenkomt, alsof ze zelf een dame is. Die stem zet ze op om deftig te doen, als u het mij vraagt. Daar is ze niet mee geboren. Misschien dat ze daarom niet zoveel zegt, als ze weet dat ze het niet kan volhouden.’

‘*Pardon,*’ zei Poirot, ‘maar hoe weet u dat mademoiselle Jennie niet altijd zo heeft gepraat?’

‘Hebt u ooit een dienstmeisje zo keurig horen spreken? Nou, ik niet.’

‘*Oui, mais...* Dus u speculeert maar wat?’

Fee Spring gaf met tegenzin toe dat ze het niet zeker wist. Zolang ze haar kende, sprak Jennie al ‘als een echte dame’.

‘Ik moet Jennie wel nageven: het is een theetype, dus ze heeft ergens nog wel verstand in haar hoofd.’

‘Een theetype?’

‘Precies.’ Fee keek honend naar Poirots koffiekopje. ‘Al die mensen allemaal met hun koffie, terwijl je net zo goed thee kan drinken, u moet zich allemaal laten nakijken, als u het mij vraagt.’

‘Kent u misschien de naam van de dame waar Jennie voor werkt, of het adres van dat grote huis?’ vroeg Poirot.

‘Nee. En ik weet ook niet wat Jennies achternaam is. Ik weet wel dat ze jaren geleden heel erg hartzeer heeft gehad. Dat zei ze een keer.’

‘Hartzeer? Vertelde ze wat voor soort?’

‘D’r is maar één soort,’ zei Fee stellig. ‘Het soort dat je hart breekt.’

‘Wat ik bedoelde te zeggen, er zijn veel verschillende oorzaken

van harteer: onbeantwoorde liefde, het verlies van een geliefde op tragisch jonge leeftijd –’

‘O, dat vertelt het verhaal niet,’ zei Fee, met een spoortje verbittering in haar stem. ‘En we zullen het ook nooit te weten komen. Dat ene woord, “harteer”, was het enige wat ze losliet. Ziet u, dat is het punt met Jennie, ze praat niet. U had haar toch niet kunnen helpen, of ze nou nog steeds in deze stoel zat of niet, dus het maakt niet uit dat ze net is weggelopen. Ze zit helemaal in zichzelf opgesloten, dat is het probleem met Jennie. Wat het ook is, ze mag er graag in zwelgen.’

Helemaal in zichzelf opgesloten... Die woorden deden Poirot ergens aan denken – aan een donderdagavond in Pleasant’s, een paar weken geleden, toen hij Fee over een klant had horen praten.

Poirot zei: ‘Ze stelt nooit vragen, *n’est-ce pas?* Ze stelt geen belang in conversatie? Ze is niet geïnteresseerd in de laatste nieuwtjes uit het leven van anderen?’

‘Spijker op zijn kop!’ Fee leek onder de indruk. ‘Dat mens heeft geen greintje nieuwsgierigheid in zich. Ik ken niemand die zo opgaat in haar eigen sores. De rest van de wereld ziet ze gewoon niet. Ze vraagt nooit eens hoe het met je gaat, of wat je zoal hebt meegemaakt.’ Fee hield haar hoofd schuin. ‘U weet ook alles, hè?’

‘Alles wat ik weet, weet ik door wat ik u tegen de andere serveersters heb horen zeggen, mademoiselle.’

Fees gezicht liep rood aan. ‘Het verbaast me dat u de moeite neemt om te luisteren.’

Poirot wilde haar niet verder in verlegenheid brengen, dus hield hij voor zich dat hij zich altijd immens verheugde op haar omschrijvingen van de mensen die hij was gaan zien als ‘de koffiehuisstypes’ – Meneer Toch Niet, bijvoorbeeld, die telkens als hij kwam een bestelling plaatste om die meteen weer te wijzingen, omdat het toch niet helemaal was waar hij trek in had.

Dit was niet het moment om te informeren of Fee ook zo’n soort naam als Meneer Toch Niet had voor Hercule Poirot, een

naam die ze achter zijn rug gebruikte – misschien eentje waar zijn elegante snor in voorkwam.

‘Dus, mademoiselle Jennie wil niet weten wat andere mensen zoal doen,’ zei Poirot bedachtzaam, ‘maar in tegenstelling tot vele anderen die niet geïnteresseerd zijn in de levens en ideeën van de mensen om hen heen en die altijd uitvoerig over zichzelf praten, doet zij dat laatste niet – zo is het toch?’

Fee fronste. ‘U hebt een geweldig geheugen. Klopt ook alweer als een zwerende vinger. Nee, Jennie praat niet graag over zichzelf. Als je iets vraagt, geeft ze wel antwoord, maar ze gaat nooit ergens op door. Ze wil niet te lang afgeleid worden van wat er allemaal in haar hoofd omgaat, wat het ook mag zijn. Haar verborgen schat – maar wat het ook is, blij wordt ze er niet van. Ik heb de hoop allang opgegeven dat ik haar ooit leer doorgronden.’

‘Ze blijft hangen in haar hartzeer,’ mompelde Poirot. ‘En in het gevaar.’

‘Zei ze dat ze in gevaar was?’

‘Oui, mademoiselle. Het spijt me dat ik niet snel genoeg was om te voorkomen dat ze wegging. Als haar iets overkomt...’ Poirot schudde zijn hoofd en wenste dat hij het voldane gevoel waarmee hij hier was binnengekomen weer kon oproepen. Hij sloeg met zijn vlakke hand op de zijkant van de tafel toen hij zijn besluit had genomen. ‘*Demain matin* kom ik terug. U zegt dat ze hier vaak is, n’est-ce pas? Ik zal haar vinden voordat het gevaar haar vindt. Dit keer zal Hercule Poirot de snelste zijn!’

‘Snel of langzaam, dat maakt niet uit,’ zei Fee. ‘Niemand kan Jennie vinden, al staat ze recht voor je neus, en niemand kan haar helpen.’ Ze stond op en pakte Poirots bord op. ‘Daar hoeft u dat heerlijke eten niet koud om te laten worden,’ besloot ze.